

ת"פ 36944/10/15 - מדינת ישראל נגד ר ש ב ע

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 36944-10-15 מדינת ישראל נ' ב ע

בפני	כבוד השופט עמית פרייז
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י תביעות נתניה
נגד	ר ש ב ע
נאשם	ע"י עו"ד רחמים כלילי

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של איומים (3 עבירות), כליאת שווא (2 עבירות), תקיפה סתם של בת זוג (2 עבירות), היזק לרכוש במזיד (3 עבירות), הסגת גבול, התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, ותקיפה סתם. זאת בגין מספר אירועים שיפורטו להלן בהתאם לסדר התרחשות הדברים, ואשר הרקע לכולם הינו מערכת יחסים זוגית שניהל הנאשם עם המתלוננת.

האירוע הראשון אירע בחודש יוני 2015, עת במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, הוא דחף אותה בחוזקה.

האירוע השני אירע בחודש יולי 2015, ותחילתו בכך שהמתלוננת ביקשה להיפרד מהנאשם ושיעזוב את יחידת הדיור בה התגוררו יחדיו במשך תקופה קצרה. לאחר מכן הנאשם חתך חוטי חשמל של מספר חפצים חשמליים של המתלוננת (לרבות טלוויזיה ומחשב), וכן קרע לגזרים בגדים שלה ופיזרם על הרצפה.

האירוע השלישי אירע בחודש ספטמבר 2015, ביום כיפור, ותחילתו בכך שהנאשם נטל מיחידת הדיור שצוינה את הטלפון הנייד של המתלוננת. בהמשך הגיעה המתלוננת לדירתו של הנאשם ודרשה ששייב לה את הטלפון. באותן נסיבות, הנאשם נעל את המתלוננת בבית ובכך מנע ממנה לצאת. לאחר מכן חנק אותה, ואחז בחוזקה בידיה. עת חנק אותה היא ניסתה להדפו, ואגב כך שרטה אותו בגבו. בהמשך, הוא הכניס אותה בכוח למקלחת בדירה, התיז עליה מים, ולאחר מכן סגר את דלת המקלחת ובכך מנע ממנה לצאת. באותן נסיבות, איים עליה שיהרוג אותה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלוננת שטף דם בכתף.

אירוע נוסף אירע בחודש ספטמבר 2015, בסמוך יחסית לאירוע השלישי, ותחילתו בכך שבשעת לילה, ביחידת הדיור האמורה, המתלוננת הביעה רצונה להיפרד מהנאשם, וביניהם התעורר ויכוח. באותן נסיבות, הנאשם נעל את דלת יחידת הדיור, נטל את המפתח, ובכך מנע מהמתלוננת לצאת. מיד ובסמוך, דחף אותה על המיטה, והיכה אותה.

בהמשך, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה.

האירוע החמישי אירע בחודש אוקטובר 2015, ותחילתו בכך שהנאשם הגיע ליחידת הדיור האמורה עת המתלוננת לא היתה בה, והתפרץ פנימה באמצעות פתיחת דלת הכניסה באמצעות מפתח. מיד ובסמוך הוא התקשר אליה, וזו אמרה לו שיעזוב אותה ויתרחק ממנה. בהמשך עזב את המקום כשהוא לוקח מספר פרטי רכוש של המתלוננת- דרכון, פנקס שיקים, מכשיר מובייל וחוטי חשמל.

האירוע הששי אירע בחודש אוקטובר 2015, כעבור מעט יותר משבוע מאז האירוע החמישי. תחילת הדברים בכך שהנאשם הגיע ליחידת הדיור האמורה ונשאר לישון ביחד עם המתלוננת. בבוקר למחרת ביקשה המתלוננת ממנו לעזוב את המקום, אך הוא סירב לכך. באותן נסיבות, הוא סגר את החלון, נעל את דלת יחידת הדיור, ונטל את המפתח. מיד ובהמשך ניפץ כוס על הרצפה, השליך חפצים, לרבות לעבר המתלוננת; בין היתר השליך לכיוונה בקבוק מים גדול. בהמשך, נטל סכין מהמטבח ואמר לה "אל תתקרבי אליי, אני אדקור אותך". מיד ובסמוך היא ביקשה להרגיעו, הודיעה בעבודתה שלא תגיע באותו יום, ונשארה ביחידת הדיור עם הנאשם עד שלאחר מספר שעות הוא עזב את המקום. בהמשך היום הוא התקשר אליה, וזו ביקשה ממנו לעזוב אותה, ואמרה שזו הפעם האחרונה שהם מדברים, וניתקה את השיחה. מיד ובסמוך שלח לה הודעת טקסט בה כתב שהוא מצטער ויאהב אותה לנצח.

האירוע השביעי והאחרון אירע בלילה שלאחר האירוע הששי. תחילת הדברים בכך שהנאשם הגיע לאותה יחידת דיור, בעת שהמתלוננת ישנה על ספה, ובמשך מספר דקות התבונן בה כשהוא מחוץ ליחידת הדיור. לאחר מכן חתך את רשת החלון באמצעות שפכטל, פתח את החלון, ונכנס ליחידת הדיור. מיד ובסמוך הצמיד את השפכטל אל המתלוננת, שהתעוררה בבעתה. אז אמר לה "באתי לפגוע בך כי אין לי כלום, רק רע עשית לי, ואין לי מה להפסיד יותר, באתי להזיק לך וארשום אללה וואכבר שיחשבו שזה ערבי". המתלוננת המבוהלת ניסתה להרגיע את הנאשם, נישקה אותו תוך כדי שנטלה את השפכטל מידיה, ואף קיימה איתו יחסי מין. בהמשך, אחרי שהנאשם נרדם, היא ברחה מיחידת הדיור, והתקשרה למשטרה. בהמשך, נעצר הנאשם.

אמנם מדובר במספר אירועים, אך נוכח הרקע המשותף להם דומה כי נכון לקבוע להם מתחם אחד.

בקביעת המתחם יש להביא בחשבון תחילה שמדובר במעשים שהינם חלק מתופעה רחבת היקף של אלימות על רקע יחסי זוגיות, כאשר פעמים רבות המעשים הינם קשים לגילוי בזמן אמת עקב מיעוט עדים מחד ורתיעה פנימית של קורבן העבירות מאידך, וכך נוצר פתח להמשך האלימות. על כן ככלל יש מקום לענישה שתרתיע מבצעים פוטנציאליים של עבירות מסוג זה. יחד עם זאת תופעה זו כוללת קשת רחבה של מעשים אפשריים, ויש להתאים את הענישה לנסיבות של כל צבר מעשים. בד בבד, צבר האירועים שבפני כולל מספר מאפיינים לחומרא יחסית למקרים רבים אחרים במסגרת תופעה זו, כפי שיפורט להלן.

ראשית, ריבוי יחסי של האירועים. בניגוד לתיקים רבים בעבירות אלו הבאים בפני בתי משפט השלום, עת המדובר במקרה אחד או במקרים ספורים, כאן עסקין בלא פחות משבעה אירועים. בנוסף, האירועים נפרסו על פרק זמן

מצומצם יחסית של כארבע חודשים, משמע קיימת אינטנסיביות מסוימת. יתר על כן, ככל שחלף הזמן תדירות האירועים גברה משמעותית, וניכרת אף מגמה של הסלמה בהם מבחינת האיום שהיווה הנאשם כלפי המתלוננת.

דומה כי לא בכדי האירועים הלכו והפכו תדירים יותר ומאיימים יותר. המתלוננת הביעה פעם אחר פעם את רצונה בסיום הקשר הזוגי שלה עם הנאשם, אך זה מיהן להכיר בכך, וכפה עצמו במלל ובמעש על המתלוננת, תוך שלא משאיר לה פתח מילוט ואף לבסוף מחזיק בסמוך אליה כלים חדים. המתלוננת פעלה להרגיעו, בכדי למנוע גלישה של הנאשם מאיומים ותקיפות ברמת חומרה נמוכה יחסית, למעשי תקיפה חמורים יותר, ולאחר שהצליחה בכך, נמלטה ממנו, עד שלבסוף הזעיקה משטרה. רק בשל אותה התערבות משטרתית, שהתבטאה במעצר הנאשם, נקטעו מעשיו כלפיה.

אמנם, במבחן הנזקים הפיזיים, הנאשם לא פגע פגיעה משמעותית במתלוננת. אולם מי ישורנו מה היה מתרחש אילולא פעולותיה לעיל אשר לבסוף הביאו למעצרו נוכח עירוב המשטרה. יתר על כן, מפרטי מעשיו של הנאשם ברור שהוא פגע פגיעה של ממש בנפשה של המתלוננת, ולו בזמן אותה מערכת זוגית ובסמוך לאחריה, שכן במעשיו הישרה עליה, פשוטו כמשמעו, אווירה של טרור. זאת באופן שבאף מקום, לרבות במקום מגוריה, ובאף עת, לרבות בשעות השינה, לא יכלה להרגיש בטוחה מפניו. זאת לצד פגיעה בחפצים שונים, חלקם בשווי לא מועט, של המתלוננת.

מעבר לכך, מהתסקיר האחרון עולה כי אותה פגיעה נפשית מסתברת לא היתה זמנית, ואף קרוב לעת הנוכחית, מספר שנים לאחר האירועים, ולמרות טיפול שעברה, נותרו צלקות בנפשה של המתלוננת. יודגש כי הדברים באו מפיה דווקא אגב עמדה שמביעה רצון להתמקד בשיקום הנאשם ובפיצוייה על הפגיעה ברכושה, ולא בהחמרה בעונשו, דבר המצביע על מהימנותם, מה גם שהינם הגיוניים לאור מסכת התעללות הנמשכת שחוותה מצידו.

בנוסף, יש להביא בחשבון בקביעת המתחם כשיקול לחומרא גם את העובדה שהנאשם עשה באותם ימים שימוש תדיר בחומרים משני תודעה, לרבות סמים קלים.

בשים לב לכל האמור, ולאחר שבחנתי את הפסיקה שהגישו הצדדים, ותן השוואה של צבר המעשים שבפניי באופן יחסי לצברי מעשים אחרים בתיקים של אלימות על רקע מערכת זוגית, לרבות במקרים אחרים שלגביהם לא הוגשה פסיקה על ידי הצדדים, סבורני כי יש מקום לקבוע מתחם ענישה של מאסר בפועל של בין 18 ל-36 חודשים, לצד מאסר מותנה, ופיצוי המתלוננת.

לאחר קביעת המתחם, יש להביא בחשבון שמדובר בנאשם שהודה במיוחס לו, דבר המהווה נטילת אחריות, חיסכון בזמן בית המשפט, וחסכון מהעדת המתלוננת על כל הקשיים הנפשיים שהדבר היה גורם לה עקב הצורך לשחזר לפרטים את התקופה הקשה שעברה.

בנוסף, אין לחובת הנאשם כל עבר פלילי. הדברים לא מתייחסים רק לתקופה שטרם מעשי העבירות, אלא גם לתקופה של כשלוש שנים שחלפה מאז ביצוען.

עוד ייאמר שמדובר במי שביצע את העבירות בגיל צעיר יחסית, כעשרים שנים. עובדה זו, בשילוב העדר כל עבר פלילי כמפורט לעיל, מצריכה לבחון בכובד ראש את השיקול השיקומי. לענין זה ייאמר כי הנאשם הופנה פעמים רבות יחסית לשירות המבחן, כדי לבחון שיקול זה. אמנם, קיים לאורך זמן שיפור של הנאשם במספר היבטים אשר היו ברקע העבירות ואי טיפול בהם היה מלמד על סיכון להמשך התרחשות עבירות. המדובר בגלישה לאלימות במצבי דחק על רקע הפרעת אישיות גבולית, צריכת חומרים משני תודעה, העדר יציבות תעסוקתית, והעדר מסגרת משפחתית תומכת. השיפור באפיקים אלה הושג לאחר הליכים טיפולים שעבר הנאשם כמו גם חיזוק מעגלי תמיכה, לרבות קשר זוגי חדש בו הנאשם תורם ונתרם. עם זאת, ניכרת אי יציבות אגב שיפור זה, ואף שירות המבחן וגורמי טיפול ותמיכה ישירים יותר מכירים בכך שיש עוד לא מעט לעשות, תוך הבעת תקווה שמגמת השיפור תמשך.

בכל הכבוד, במצב זה, אין עסקינן במי שניתן לומר עליו שכבר השתקם, או שקרוב מאד להשלמת השיקום, אלא במי שיש סיכוי של ממש שישתקם, וגם זאת לאחר פעולות עתידיות לא מעטות שעוד יש לבצע. מעבר לכך, שיקום, אף אם היה רלבנטי באופן מלא לנאשם, אינו חזות הכל, בוודאי בצבר מעשיו של הנאשם שבנסיבות שפורטו הינו חמור למדי יחסית לעבירות אלימות על רקע זוגיות בבתי משפט השלום. הדבר מקבל ביטוי של ממש בסעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, על פיו רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יש מקום לסטות לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום, כאשר מדובר במקרה שבו העבירה ומידת אשמת הנאשם הם בעלי חומרה יתרה.

סברתי כי נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן שכאלה מתקיימות בענייננו, למרות שהשיקום כאמור אינו מירבי. זאת מחמת העובדה שעל אף אי היציבות בשיקום, והיותו רחוק מסיום, בכל זאת יש כאמור מגמת שיפור, כאשר לצד זאת מעשיו העברייניים של הנאשם נותרו תחומים בפרק זמן של מספר חודשים בגיל עשרים, למרות שחלפו כבר כשלוש שנים. יתר על כן, ההליך הפלילי הנוכחי, שהאפקט המידי שלו היה מספר שבועות של מעצר של ממש, ובהמשך כשמונה חודשים של מעצר בית עם שילוב בטיפול, ורק לאחר מכן מעצר בית חלקי עם יציאה לעבודה, הביא להפנמת הנאשם את דבר פרידתו מהמתלוננת, כך שלא נעשו מצידו כל ניסיונות לחדש הקשר עימה, אף שלא על דרך ביצוע עבירות. אף עמדתה האצילית של המתלוננת, שלמרות הנזק הנפשי שהנאשם גרם לה לאורך זמן, מביעה עניין במתן דגש על שיקומו, ראויה להילקח בחשבון בהקשר הנוכחי.

עם זאת, הדברים אמורים בדבר האפשרות העקרונית בכל זאת לסטות לקולא מהמתחם משיקולי שיקום על אף העדר שיקום מירבי ולמרות חומרת צבר המעשים. אין בכך בכדי להביא לקביעה שלפיה השיקול השיקומי מיתר את הצורך במאסר בפועל, ואף אין בשיקול השיקומי בכדי להביא למאסר בפועל שהינו קל משמעותית לעומת הרף התחתון של המתחם. בכדי לשמור על היבט הרתעתי מסויים, לא רק לנאשם, אלא בעיקר בהקשר של הרתעת הרבים, יש מקום שצבר מעשיו עדיין יביא לכליאתו מאחורי סורג ובריח, ולתקופה שקצרה בכשליש מהרף התחתון של המתחם.

נוכח מסקנה זו, אין צורך להכביר מילים מדוע אין מקום אפילו לשקול אי הרשעה במקרה שבפניי, כפי שמבקשת ההגנה בתמיכת שירות המבחן.

לצד האמור יש מקום להטיל על הנאשם מאסר מותנה, אשר יפוצל באופן ההולם את סוגי עבירותיו וייתחם אף לעבירות רלבנטיות נוספות. לגבי פיצוי למתלוננת, הרי לאור בקשתה, זה יתייחס רק לנזק הרכושי המצטבר שגרם לה, וזאת על

פי אומדן כללי בהתאם לתיאור פרטי הרכוש ונזקיהם.

סוף דבר אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 12 חודשים, בניכוי ימי מעצר קודמים בתאריכים 15/10/15 עד 12/11/15.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום השמעת גזר הדין, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום השמעת גזר הדין, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, או עבירה של כליאת שווא או עבירה של החזקת סכין או עבירה שעניינה התפרצות.

ד. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים מיום השמעת גזר הדין, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של הסגת גבול או עבירה של היזק לרכוש במזיד.

ה. פיצויים למתלוננת ע"ת/2, בסך של 3,000 ₪, וזאת ב-6 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 15/10/18 ובכל 15 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום אחד במועדו - תעמוד כל היתרה לפרעון מיידי. הפיצויים ישולמו לקופת בית המשפט, כאשר המזכירות תעבירם למתלוננת באמצעות טופס עם פרטיה שתעביר התביעה למזכירות תוך שבוע מיום השמעת גזר הדין.

ניתן צו להשמדת המוצגים - סכין וערכת אונס.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 יום ממועד השמעת גזר הדין.

ניתן בלשכה, 06 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים. גזר הדין יושמע במעמד הצדדים במועד שנקבע מראש.